# Frykter du «fullelektrifisering»? Da er svaret NEI til regjeringens hurtigspor for mer strøm!

Denne teksten ble først publisert på http://einarflydal.com den 20.11.2026




*Ugo Bardis framstilling av menneskehetens utvikling og sammenbrudd (Substack, 14. nov. 2026)*

**AP-regjeringen fremmet nylig et forslag om at kommunenes rett til å motsette seg «vindparker» og andre energiindustrianlegg skal raderes ut. Bare et fikenblad skal bli tilbake: Kommunene skal få en ultrakort frist til å ta stilling til planer utredet av NVE.**

**Begrunnelsen er at utbygging av ny elektrisk kraft går for tregt – fordi det er for mange hensyn å ta til planter, dyr og mennesker og fordi kommuner er «for dårlig informert» og derfor stort sett går imot vindkraftanlegg.**

**Forslaget har en dystopisk bakgrunn og peker mot en dystopisk utvikling.**

Målet for regjeringens forslag er større elektrisitetsproduksjon og «fullelektrifisering»: at mest mulig av fossile energikilder skal erstattes av «ren» elektrisitet her hjemme og at produksjonen skal vokse så kraftig at vi ikke får et nasjonalt kraftunderskudd selv om vi integreres i EUs energimarked. For etterspørselen fra kontinentet vil suge til seg det vi produserer, med mindre vi betaler mer enn de vil på kontinentet.

Det problemet jeg er opptatt av, er at økt kraftproduksjon, flere høyspentlinjer og mer bruk av elektrisitet vil bety et mer helseskadelig elektrisk miljø – både for mennesker og dyr og for vår klodes økosystemer. Men de problemene er ikke på den politiske

agendaen – selv om mange forskere kloden rundt advarer mot slike skadevirkninger – både på mennesker, planter og dyr, ja til og med vår klodes elektriske «beskyttelseshylster».

Problemene med «fullelektrifisering» holdes i stedet skjult av et nettverk av utredninger laget over en felles lest: Utredningene konkluderer med at «ingen skade er påvist» når vi holder oss innenfor gjeldende grenseverdier og regelverk. Femten års graving i forskningen på feltet har lært meg at disse utredningene har til felles at slik beviskravene er utformet kan ingen skade påvises, og at føre-var-hensyn ikke tas. (Utredningene er nok i all hovedsak gjort av velmenende forskere. De overskuer neppe den politiske bruken, eller så avfinner de seg med den i troen på at energibruken kan vokse inn i himmelen.)

Det er EUs energi- og miljøpolitikk som, godt hjulpet av el-bransjen, driver fram «fullelektrifiseringen» gjennom ACER og de ulike «energipakkene». Disse regelverkene skal gjøre hele EØS-området til et felles energimarked, med Norge i den unike rollen som storleverandør av både gass, olje og elektrisk kraft – mens kranene for billig russisk gass holdes stengt for å ramme Russland.

Stadig flere ser at denne politikken fører til avindustrialisering over hele Europa vest for Ukraina. I Norge fører det til energipriser for norsk industri som fjerner det avgjørende konkurransefortrinnet som kompenserte for lang vei til markedene: billig kraft. «Fullelektrifiseringen» skjer her både på land og på sokkelen, mens olje- og gasspumpene går for fullt for å forsyne Europa, der CO2-utslippene så skjer. De store landene på kontinentet gjør forresten som de selv vil: De fastsetter faste, lave strømpriser for industrien, fullstendig i strid med EUs krav om fri prisdannelse. Norge skal derimot være flinkest i klassen, produserer billig vannkraft – og får de høyeste strømprisene.

EUs energipolitikk gjennomføres bit for bit av norske politikere og forvaltning som helt siden våre første folkeavstemninger om EU-medlemskap har arbeidet for skrittvis å forhåndstilpasse norsk lovgivning til EU før pålegget kommer. For vedtar de tilpasningen på forhånd når de ser hva som vil komme, slipper de å vekke EU-motstanden til live: De kan jo da hevde at det ikke skjer etter pålegg fra Bryssel, men er en selvstendig norsk beslutning, gjort uavhengig av EUs politikk.

Eller for å si det som en fremstående AP-politiker sa til meg for noen år siden: «Siden vi jo ikke har fått noen unntak fra EUs regler og politiske utvikling, så er det ekstra viktig at vi insisterer på at vi har fått det!» Gro Harlem Brundtland og hennes «koffertbærer» Jonas Gahr Støre var sentrale i utformingen av denne strategien: å binde Norge til EUs utvikling gjennom EØS, under forestillingen av at vi ikke er EU-medlem.

EUs energipolitikk hviler på tanken om økonomisk vekst, samtidig med «avkarbonisering» og «fullelektrifisering». Fossile energibærere som olje, gass og

kull skal erstattes av elektrisitet fra vann, sol, vind og atomkraft. Begrunnelsen er klimaendringer på grunn av CO2-utslippene som fossile kilder uvilkårlig fører til, men samtidig går vi mot en vekst i energiforbruket som gjør at vi bør frykte at det ender med et «jatakk, begge deler!» - både olje, gass, kull, atomkraft, vann, sol og vind. Å tro at samlet energiforbruk vil gå ned under en slik politikk, er blåøyd. Å «frikople» økonomisk vekst fra energiforbruket, som har vært EUs mantra siden Lisboa-erklæringen i det forrige århundret, har ikke vist seg å være særlig realistisk.

Dersom du frykter at «fullelektrifisering» er til skade for det levende livet på vår klode – og den frykten er vel begrunnet i en mengde forskning som er presentert her på min blogg, er den politiske konsekvensen et Nei til EØS og EUs energipolitikk, og et nei til AP-regjeringens forhåndstilpasning til EUs energiplaner for at lokal motstand mot vindkraft og atomkraftverk raskere skal kunne overkjøres.

Til slutt:

EUs energipolitikk – og Norges pågående tilpasning til den – lar seg skrive inn i en historisk utvikling som tegnes av de fagfolkene som er opptatt av de virkelig *store, komplekse, dynamiske, åpne systemer* – for eksempel hele jordkloden og hvordan utviklingen av livet på den utvikler seg. En av dem, Ugo Bardi, professor i fysisk kjemi ved universitetet i Firenze og forfatter av bøker om slike systemer, tegner et «endetidsbilde»:

Menneskets suksess som art er skapt av vår evne til ikke bare å finne nye ressurser å ta i bruk, som jordbruk, kull og olje (og elektrisitet, vil jeg føye til), men også til å samarbeide om utnyttelsen av dem. Det skaper ikke bare eksponentiell vekst, men *hyperbolisk* vekst: en voldsom vekst som etter hvert blir loddrett og derfor bryter sammen – etterfulgt av en bratt nedtur der vår – eller andre arters – sivilisasjon nærmest må starte på ny. Ugo Bardi har nylig illustrert dette i bildet øverst i denne bloggposten.

EUs energipolitikk kan i et slikt bilde tolkes som tiltak for å klare å vokse enda en stund..

Fins det alternativer for hvordan vi da skal innrette oss? Det korte svaret er JA. Alternativet er å forsøke å flate ut vekstkurven: Vi kan redusere eksporten. Vi kan erstatte elektrisk husoppvarming med jordvarme. Vi kan redusere energiforbruket. Skal det få stor nok effekt skje, må det gjøres gjennom nasjonale handlingsprogrammer. Om vi maktet, og hadde lov til å bruke litt av oljefondet innenlands, kunne vi bare med jordvarme til husholdningene fjernet risikoen for kraftunderskudd for mange år framover – uten å øke strømproduksjonen eller kraftnettene.

Slikt makter vi bare dersom vi har sterke politikere og et NVE som kan tenke «utenfor boksen» og se andre løsninger enn fortsatt vekst i strømproduksjonen – og som er

villige til å gå imot EU/EØS sin energipolitikk. Da går det an både å sørge for å ta vare på handlefriheten til dem som er nærmest problemene – de som får utbyggingen i sin egen bakhage, og sette i gang storstilte prosjekter som kan unngå nedbygging av helse og miljø.

Einar Flydal, den 20. november 2026